

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 10So/95/2014                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 7014200297                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 15.07.2015                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Zuzana Ďurišová          |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2015:7014200297.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci navrhovateľa: PaedDr. Q. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., proti odporkyni: Sociálna poisťovňa - ústredie, Ul. 29. augusta 8, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 18.02.2014, konajúc o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 8Sd/16/2014-15 zo dňa 3. júna 2014, jednomyseľne, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 8Sd/16/2014-15 zo dňa 3. júna 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) preskúmané rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 18.02.2014, ktorým zamietla žiadosť navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku od 21.10. 2010, nakoľko mu vznikol mu nárok na starobný dôchodok podľa § 132 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 100/1988 Zb.“) od 08.08.1995, t. j. pred dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 114/1998 Z. z., čo vylučuje príslušnosť Sociálnej poisťovne na rozhodnutie o tomto nároku.

V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že z dávkového spisu odporkyne považoval súd za preukázané, že navrhovateľovi bol odo dňa 01.01.1999 priznaný výsluhový dôchodok rozhodnutím orgánu Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia, príslušným podľa § 116 ods. 2 v spojení s § 142 ods. 4 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov. Pretože navrhovateľ získal najmenej 25 rokov zamestnania a vykonával najmenej 20 rokov službu zaradenú do I. kategórie funkcií, vznikol mu nárok na starobný dôchodok podľa § 132 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. od 08.08.1995, t. j. pred dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 114/1998 Z. z.. Nakoľko navrhovateľovi nárok na starobný dôchodok vznikol podľa predpisov účinných pred 01.01.2004, je príslušnosť Sociálnej

poisťovne na rozhodnutie o tomto nároku vylúčená. Nárok nevznikol podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov ani s prihliadnutím na ustanovenie § 261 ods. 1 citovaného zákona, pretože navrhovateľ nespĺnil podmienku nepretržitého trvania zamestnania od vzniku nároku na starobný dôchodok do 31.12.2003. O dávke dôchodkového zabezpečenia vojaka z povolania rozhoduje Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9So/129/2010 zo dňa 24.11.2011).

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ odvolanie z dôvodu, že krajský súd neúplne zistil skutkový stav veci a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že odporkyňa a Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia jeho problém neriešia a jeho žiadosť si vzájomne posúvajú. Do 30.04.1998 odvádzal odvody aj do všeobecného systému dôchodkového poistenia, teda má za presne v zákonoch stanovených podmienok právny nárok na priznanie starobného dôchodku aj zo všeobecného systému dôchodkového poistenia. Po odchode do výsluhového dôchodku (31.12.1998) od 01.01.1999 odpracoval v ďalšom zamestnaní ešte 4 roky a 2 mesiace s plnými odvodmi do všeobecného systému dôchodkového poistenia, preto má v zmysle judikatúry najvyššieho súdu nárok na zvýšenie dôchodku aj za dovtedy nezhodnotenú civilnú časť zamestnania. Poukázal tiež na skutočnosť, že žiadosť viacerých jeho bývalých spolupracovníkov bola vybavená kladne.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že dôvody odvolania považuje za neopodstatnené. Podľa § 142 ods. 4 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. o dávke dôchodkového zabezpečenia vojaka z povolania rozhoduje Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia. Nárok na starobný dôchodok navrhovateľovi vznikol podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004, ktoré príslušnosť Sociálnej poisťovne na rozhodnutie o tomto nároku vylučujú. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9So/129/2010 z 24. novembra 2011, podľa ktorého rozhodnúť o zvýšení dôchodku je príslušný orgán sociálneho zabezpečenia, ktorý výsluhový dôchodok vypláca. Navrhla preto, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 O.s.p. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spojení s ust. § 250s prvá veta O.s.p. odvolanie prípustné, dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je nedôvodné. Rozhodol jednomyselne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ([www.nsud.sk](http://www.nsud.sk)). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 15.07.2015 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 259 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, v konaniach o nárokoch na dávky a ich výplatu z nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, o nároku na úpravu dôchodku z dôvodu jediného zdroja príjmu, o nárokoch na náhradu škody spôsobenú pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, o nároku zamestnanca z pracovného pomeru, ktoré sa uspokojovali z garančného fondu (ďalej len „peňažná náhrada“) a o nároku na podporu v nezamestnanosti, ktoré vznikli pred 1. januárom 2004, o ktorých nebolo do tohto dňa právoplatne rozhodnuté, a o priznaní, odňatí alebo zmene sumy dávky, náhrady škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania alebo podpory v nezamestnanosti za obdobie pred 1. januárom 2004, aj keď o uvedenej dávke, náhrade škody, peňažnej náhrade alebo podpore v nezamestnanosti už bolo právoplatne rozhodnuté, sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 s odchýlkami ďalej ustanovenými.

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie rozsudku krajského súdu, preto primárne, v medziach odvolania, preskúmal Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporkyne o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku od 21.10.2010, a to najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne.

V konaní nebolo sporné, že navrhovateľ je od 01.01.1999 poberateľom výsluhového dôchodku podľa § 26 zákona č. 114/1998 Z. z. o sociálnom zabezpečení vojakov a že nárok na starobný dôchodok mu vznikol dňa 08.08.1995 podľa § 132 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb., teda podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004. V zmysle § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. preto nie je daná príslušnosť Sociálnej poisťovne rozhodnúť o jeho žiadosti zo dňa 2. decembra 2013 o priznanie starobného dôchodku od 21.10.2010.

Navrhovateľ bol síce po vzniku nároku na starobný dôchodok zamestnaný v civilnom zamestnaní, ale nesplnil podmienku nepretržitého trvania zamestnania od vzniku nároku na starobný dôchodok do 31. decembra 2003, preto jeho nárok na starobný dôchodok nevznikol podľa zákona č. 461/2003 Z. z. ani s prihliadnutím na jeho ustanovenie § 261 ods. 1.

Navrhovateľovi teda vznikol nárok na starobný dôchodok podľa § 132 ods. 1 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb. vo výške podľa § 133 ods. zákona č. 100/1988 Zb. a zostal zachovaný podľa § 175 zákona č. 100/1988 Zb. v spojení s § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. Na tejto skutočnosti nič nemení okolnosť, že až žiadosťou z 02.12.2013 požiadal o jeho spätné priznanie od 21.10.2010.

V skutkovo obdobnej veci najvyšší súd už rozhodoval, napr. rozsudkom sp. zn. 9So/103/2011, preto odvolací súd v ďalšom v súlade s ust. § 250ja ods. 7 O.s.p. na toto rozhodnutie poukazuje a uvádza podstatné body jeho odôvodnenia:

„Podľa § 114 ods. 1, 2 zákona č. 100/1988 Zb. orgánmi sociálneho zabezpečenia sú Federálne ministerstvo práce a sociálnych vecí a ďalšie štátne orgány určené zákonmi národných rád. Ak ide o sociálne zabezpečenie vojakov z povolania, príslušníkov Zboru národnej bezpečnosti a príslušníkov zborov nápravnej výchovy, sú orgánmi sociálneho zabezpečenia ministerstvá národnej obrany a vnútra, ministerstvá vnútra a životného prostredia a spravodlivosti republík a orgány uvedené v § 142. O sociálnom zabezpečení príslušníkov Policajného zboru a Železničnej polície rozhodujú príslušné orgány Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Kompetencia príslušných orgánov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky rozhodnúť o sociálnom zabezpečení policajtov teda aj o nároku na starobný dôchodok, nie je v danom prípade ustanovením § 143a bodu 1 zákona č. 328/2002 Z. z. dotknutá, keďže navrhovateľ nebol od vzniku nároku na starobný dôchodok nepretržite zamestnaný k 31. decembru 2003, ako to predpokladá ustanovenie § 261 ods. 1 zákona o sociálnom poistení.

Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnúť o nároku navrhovateľa na starobný dôchodok podľa zákona č. 100/1988 Zb. v spojení s § 259 ods. 1 a § 274 zákona č. 461/2003 Z. z. je daná právomoc príslušného orgánu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.“

Z uvedených dôvodov sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil so záverom krajského súdu, že odporkyňa nemá kompetenciu rozhodnúť o žiadosti navrhovateľa o starobný dôchodok a preto jeho žiadosť postúpi na rozhodnutie príslušnému orgánu v súlade s § 142 ods. 4 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb., t. j. v danom prípade Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia.

Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na judikatúru najvyššieho súdu, z ktorej vyvodzuje dôvodnosť podaného opravného prostriedku, táto judikatúra sa týka prípadov, keď Sociálna poisťovňa bola oprávnená rozhodovať o starobnom dôchodku vojaka alebo policajta (nárok vznikol po 01.01.2004), ale títo získali obdobie dôchodkového poistenia vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia v dĺžke kratšej ako 10, resp. 15 rokov. Podľa ustálenej judikatúry na splnenie podmienky obdobia dôchodkového poistenia na nárok na starobný dôchodok sa musí zohľadniť aj obdobie služby. Túto judikatúru však na daný skutkový stav nemožno aplikovať.

Na základe uvedeného najvyšší súd rozhodol podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 druhá veta O.s.p. tak, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods.1 v spojení s § 250k ods.1 a § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, lebo navrhovateľ v konaní nebol úspešný a odporkyňa nárok na náhradu trov konania nemá.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.